



ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz



Čj. UOOU-01491/23-5

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 4 a 5 a podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), rozhodl o odvolání pana Tomáše Opatrného, nar. 4. 3. 1966, bytem Edvarda Beneše 5, 779 00 Olomouc (dále také „žadatel“), proti rozhodnutí Univerzity Palackého v Olomouci, se sídlem Křížkovského 511/8, 779 00 Olomouc, ze dne 17. 3. 2023, č. j. UPOL-87997/9492-2023, o částečném odmítnutí žádosti o informace podané dne 3. 3. 2023, takto:

V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) InfZ a ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se rozhodnutí Univerzity Palackého v Olomouci, ze dne 17. 3. 2023, č.j. UPOL-87997/9492-2023, o částečném odmítnutí žádosti, **ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatel požádal dne 3. 3. 2023 Univerzitu Palackého v Olomouci (dále jen „povinný subjekt“), ve smyslu InfZ o poskytnutí následujících informací:

[2] *„Dle zákona o svobodném přístupu k informacím si dovoluji požádat o plný zápis z jednání, které proběhlo dne 30.9.2022 v čase 10:00-11:15 v pracovně rektora UP, jehož účastníky byli mimo jiné pror. Papoušková, kvestorka, kancléř, dr. František Kratochvíl a doc. Pavel Banáš. Žádám zejména o uvedení jmen všech přítomných bez anonymizace a o nezačerněný text s vystoupením přítomných. Vzhledem k tomu, že jsem před několika dny dostal na žádost o informaci od UP plný text zápisu ze škodní komise, kde se jmenovitě uvádí, kdo ze zdravotních důvodů nemohl uskutečnit pracovní cestu, nebo kdo na pracovní cestě musel platit pokutu za překročení rychlosti, neměl by být problém jmenovitě uvést ani účastníky této schůzky. Důležité to je i vzhledem k tomu, že dle neoficiálních informací byli mezi účastníky schůzky veřejně činné osoby jako člen rady města Přerov nebo nastupující*

pracovník prezidentské kanceláře: veřejnost by měla být informována i o vystupování těchto osob ve vnitrouniverzitní politice.“

(Dále jen „žádost“).

[3] Povinný subjekt dne 7. 3. 2023 oslovil ve smyslu § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dotčené osoby prostřednictvím e-mailu k vyjádření se k žadatelově žádosti s výjimkou funkcionářů UPOL [tj. rektora, kvestorky, kancléře, prorektorky pro legislativu a organizaci, a ředitele fakultního/univerzitního zaříz. (CATRIN - Technickosprávní úsek)]. S poskytnutím informace, resp. osobních údajů v ní obsažených, vyjádřil výslovný souhlas pan František Kratochvíl, M.A., Ph.D., odborný asistent. Zbylé dotčené osoby souhlas s poskytnutím svých osobních údajů nesouhlasily, jedna osoba své vyjádření neposkytla.

[4] Dne 17. 3. 2023 odeslal povinný subjekt žadateli sdělení č.j. UPOL-87995/9492-2023, kterým žadatelově žádosti částečně vyhověl a poskytl mu v anonymizované podobě požadovaný zápis z jednání.

[5] Ve zbylém rozsahu vydal povinný subjekt rozhodnutí č.j. UPOL-87997/9492-2023, o částečném odmítnutí žádosti, kdy ve výroku uvedl následující: *„Žádost žadatele Tomáše Opatrného, nar. 4. 3. 1966, trvale bytem Edvarda Beneše 5, 779 00 Olomouc (dále jen „žadatel“)* o poskytnutí zápisu z jednání, které proběhlo dne 30. 9. 2022 v čase 10:00-11:15 v pracovně rektora UP, jehož účastníky byli mimo jiné pror. Papoušková, kvestorka, kancléř, dr. František Kratochvíl a doc. Pavel Banáš se částečně odmítá, a to tak, že v rozsahu projevu osobní povahy, soukromí dotčených osob a osobních údajů obsažených v požadovaném dokumentu se informace žadateli neposkytují“. V odůvodnění povinný subjekt uvedl, že provedl test proporcionality (ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94), kdy v rámci posouzení kritéria přiměřenosti odkázal na § 8a odst. 1 InfZ, pročež uvedl, že provedl znečitelnění osobních údajů osob účastnících se na schůzce, které nesouhlasily s poskytnutím informací o své osobě, projevech osobní povahy a projevech, které je nutné chránit z hlediska ochrany osobnosti. Povinný subjekt dále uvedl, že znečitelnění provedl v nezbytném rozsahu pro zachování ochrany osobních údajů osob, které se schůze zúčastnily při plném respektování žadatelova práva na informace. Povinný subjekt závěrem zkonstatoval, že na rozdíl od projevů osobní povahy a osobních údajů funkcionářů UP, kteří jsou veřejně činní a jejichž projevy souvisí s jejich činností pro veřejnou vysokou školu, má povinný subjekt za to, že projevy těchto soukromých osob je nutné chránit. Uvedené rozhodnutí bylo žadateli doručeno do datové schránky dne 17. 3. 2023.

[6] Žadatel uvedené rozhodnutí napadl v celém rozsahu dne 21. 3. 2023 odvoláním. Žadatel v bodech č. 1 až č. 3 svého odvolání neuvádí konkrétní relevantní námítky, pouze poukazuje na to, že povinný subjekt ve věci jiné žádosti poskytl žadateli plné znění určité informace, aniž by přistoupil k anonymizaci osobních údajů osob. A dále poukazuje na existenci veřejného zájmu na zveřejnění jmen a výstupů všech zúčastněných osob na dotyčném jednání. V bodech č. 4 až č. 6 žadatel pouze uvedl, že nepovažuje za rozumné argumentovat zásahem do soukromí dotčených osob, jelikož jejich jména zazněla na zasedání akademického senátu UPOL, které bylo veřejně přístupné a streamováno. Žadatel shledal za nepravděpodobné, aby anonymizované pasáže zápisu z jednání

obsahovaly projevy osobní povahy. Žadatel závěrem navrhuje, aby s ohledem na existenci veřejného zájmu byl poskytnut požadovaný zápis z jednání v plné, tj. neanonymizované, podobě.

[7] Povinný subjekt neshledal důvod pro vyhovění žadatelovu odvolání postupem dle § 87 správního řádu formou autoremedury, a proto dne 28. 3. 2023 postoupil Úřadu žadatelovo odvolání včetně stanoviska z téhož dne a kompletní spisový materiál včetně odepřených informací (tj. zápisu z jednání v neanonymizované podobě), které Úřad ve smyslu § 17 odst. 3 správního řádu uchovává odděleně, přičemž tato informace je vyloučena z možnosti nahlížení do spisu.

[8] Žadatel podáním doručeným Úřadu dne 25. 4. 2023 a následně dne 10. 5. 2023 upozornil na nečinnost Úřadu v odvolacím řízení. Úřad žadatelovo podání vyhodnotil dle § 37 odst. 1 správního řádu podle obsahu jako žádost o přijetí opatření proti nečinnosti; zároveň dne 27. 4. 2023 žadatele vyrozuměl o stavu řízení s tím, že o dalším postupu bude žadatel Úřadem informován.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[9] Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení v předmětné věci. InfZ ve svém ustanovení § 20 odst. 5 stanoví, že nelze-li podle ustanovení § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení Úřad.

[10] Pokud jde o určení nadřízeného orgánu pro účely InfZ pro rozhodnutí vydané povinným subjektem, tj. Univerzitou Palackého v Olomouci, Úřad vychází, s ohledem na obsah žádosti o informace, z ustanovení § 6 odst. 1 písm. h) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách. Dle tohoto ustanovení patří pracovněprávní vztahy a určování počtu akademických pracovníků a ostatních zaměstnanců do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy.

[11] Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že nestanoví-li správní řád nadřízený správní orgán pro rozhodnutí veřejné vysoké školy v samosprávné působnosti, jako je tomu v předmětném případě, je namíste aplikace ustanovení § 20 odst. 5 InfZ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 80/2015-39, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 66/2015-33).

[12] Příslušnost Úřadu v předmětném odvolacím řízení je dána ustanovením § 20 odst. 5 InfZ, neboť v posuzovaném případě nelze nadřízený orgán povinného subjektu určit podle ustanovení § 178 správního řádu.

III.

Věcné posouzení odvolání

[13] Odvolání bylo podáno v odvolací lhůtě, tj. je včasné, přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou. Obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, kdy z jeho obsahu je patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje a čeho se žadatel domáhá.

[14] Úřad přezkoumal podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, v rozsahu námitek (tvrzení) uvedených v odvolání.

[15] Úřad shledal, že žadatelovo odvolání je důvodné.

Právní rámec

[16] Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

[17] Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

[18] Podle ustanovení § 8a odst. 1 InfZ platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu.

[19] Podle ustanovení § 8a odst. 2 InfZ poskytne povinný subjekt osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

[20] Dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ platí: *„Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“*

[21] Dle ustanovení § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z judikatury správních soudů k tomuto ustanovení jednoznačně plyne, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo v předmětné věci rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č.j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č.j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č.j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č.j. 5 A 156/2002-25, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-74).

K ochraně osobních údajů a nutnosti provedení testu veřejného zájmu v případě posouzení střetu s právem na informace

[22] Podle čl. 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (dále jen „Nařízení GDPR“) se osobními údaji rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, např. jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.

[23] Ochrana osobnosti a soukromí na ústavní úrovni vychází z čl. 7 a z čl. 10 Listiny, kdy je zaručena nedotknutelnost osoby a jejího soukromí a každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Ustanovení § 81 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, pak upravuje výčet práv, tvořících součást ochrany osobnosti.

[24] Ústavní soud ve svých nálezech opakovaně vyslovil názor, že právo na informace a právo na ochranu osobních údajů mají rovné postavení a nelze a priori některému z nich dát přednost. Naplnění podmínky nezbytnosti omezení základního práva jednotlivce na informace vyplývající z InfZ je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci podle okolností konkrétního případu. Při střetu práva na informace s jinými chráněnými zájmy (právem na ochranu osobních údajů, právem na ochranu osobnosti a soukromí aj.) se uplatní tzv. princip proporcionality pomocí jehož třech kritérií (vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti), se poměří odůvodněnost celospolečenského (veřejného) zájmu na poskytnutí informace s důvody, které naopak informaci chrání a z poskytování ji vylučují (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, a ze dne 22. 9. 2011, IV. ÚS 1648/11).

[25] Tento základní rámec dále dotvořil nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, o tzv. modifikovaný test proporcionality zásahu do práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních údajů a práva na respektování soukromého života, ve smyslu ustanovení čl. 7 odst. 1 a ustanovení čl. 10 odst. 2, odst. 3 Listiny a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tento modifikovaný test veřejného zájmu při tom není dle Úřadu pojmově omezen na poskytování informace o platu, nýbrž je aplikovatelný i na eventuální zásahy do soukromí osob v kontextu poskytnutí i jiné informace než jen informace o platu. Modifikovaný test proporcionality v sobě dle Úřadu částečně absorbuje podmínky obecného testu proporcionality, dále je rozvádí a upřesňuje, čímž dotváří komplex faktorů, které je třeba brát v potaz při poměření, kterému z práv dát přednost.

[26] Podle ustanovení § 20 odst. 4 InfZ platí, že pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, b) pro odvolací řízení, c) pro vykonatelnost příkazu poskytnout informace, a d) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti

správních orgánů, ustanovení o ochraně nečinnosti, v rozsahu § 16b ustanovení o přezkumném řízení a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

[27] Podle ustanovení § 4 odst. 3 správního řádu uvědomí správní orgán s dostatečným předstihem dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu. Podle ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu umožní správní orgán dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Aplikace na předmětný případ

[28] Povinný subjekt žádost částečně odmítl z důvodu ochrany osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí a osobních údajů dle ustanovení § 8a InfZ. Shledal, že požadovaná informace obsahuje osobní údaje dotčených osob a projevy osobní povahy soukromých osob, které je nezbytné chránit, přičemž část požadované informace je korespondence, která má ryze soukromý charakter.

[29] Žadatel se závěry povinného subjektu nesouhlasí, má za to, že existuje značný veřejný zájem na tom, aby bylo jasné, kdo se dané schůzky účastnil a jak na této schůzce vystupoval. Žadatel dále namítá, že mezi účastníky schůzky byly veřejně činné osoby, u nichž dle žadatele převažuje veřejný zájem na informace o jejich jednání nad případnou ochranou soukromí.

[30] Úřad posoudil žadatelovy námitky následovně.

[31] Úřad má za nepochybné, že informace obsažené v textu požadovaného dokumentu jsou informacemi o určených nebo určitelných fyzických osobách, a tedy osobními údaji ve smyslu článku 4 odst. 1 Nařízení GDPR. Osobní údaji jsou nejen vlastní identifikátory fyzické osoby, ale také údaje popisující skutkový stav, jež je s určitou fyzickou osobou spojený a jehož prostřednictvím může být fyzická osoba identifikována (např. údaje o jejím zdravotním stavu, majetku, názorech či jednání). Stejně tak je nepochybné, že požadované informace se vztahují k osobním údajům třetích osob, které mají při vyřizování žádosti postavení tzv. dotčených osob. Zpřístupnění jejich osobních údajů žadateli je ve smyslu článku 4 odst. 2 Nařízení GDPR zpracováním osobních údajů.

[32] Otázka, zda jednotlivec, jehož se informace týká je nebo není identifikovatelný, a zda lze aplikovat ustanovení § 8a InfZ bude vždy záviset na okolnostech daného případu. Proto je pro posouzení každé věci podstatné, aby byl skutkový i právní kontext, z něhož správní orgán při jejím posouzení vycházel, popsán v odůvodnění rozhodnutí. Jedině tak lze dosáhnout základního poslání odůvodnění správního rozhodnutí, kterým je přesvědčit účastníky o správnosti rozhodnutí, zajistit ztotožnění se účastníků s obsahem rozhodnutí, nebo alespoň jeho prosté respektování.

[33] Článek 6 Nařízení GDPR vymezuje, kdy je zpracování osobních údajů, tj. i jejich zpřístupnění zákonné, přičemž jednotlivé právní tituly zde uvedené jsou rovnocenné povahy. Pro posuzovanou věc je relevantní podmínka obsažená v písm. c) daného ustanovení, podle níž je zpracování osobních údajů zákonné tehdy, pokud je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje. Právní povinností v uvedeném smyslu je mj. i povinnost poskytovat informace stanovená Listinou a InfZ.

[34] Ochrana osobních údajů, jakož i ochrana osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí je obecně důvodem pro vyloučení informací z informační povinnosti dle ustanovení § 8a odst. 1 InfZ. Speciální právní úpravu a výjimku vůči odstavci 1 tohoto ustanovení představuje odstavec 2 tohoto ustanovení. Tato výjimka je aplikovatelná nejen na veřejně činné osoby a funkcionáře, nýbrž i na osoby v postavení zaměstnance orgánu veřejné správy. Ve vztahu k těmto osobám je povinný subjekt povinen poskytovat osobní údaje, které vypovídají o jejich veřejné nebo úřední činnosti nebo jejich funkčním nebo pracovním zařazení.

[35] V posuzované věci má Úřad za stěžejní zodpovězení otázky, jakou spojitost (vazbu) mají anonymizované dotčené osoby k výkonu působnosti povinného subjektu, a zda lze jejich vazbu na povinný subjekt subsumovat pod rozsah pojmu „veřejná nebo úřední činnost“.

[36] Pojem „veřejná anebo úřední činnost“ není zákonem definovaný. Obecně jej lze charakterizovat jako činnost konkrétních fyzických osob v rámci působnosti povinného subjektu, tedy jako činnost vztahující se k výkonu agendy povinného subjektu.

[37] Univerzita Palackého v Olomouci je veřejnou vysokou školou a veřejnou institucí, která má dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ povinnost poskytovat informace vztahující se k její působnosti. Každá vysoká škola patří ve smyslu zákona č. 111/1998 Sb. mezi nejvyšší články vzdělávací soustavy a vrcholné centrum vzdělanosti, nezávislého poznání a tvůrčí činnosti s klíčovou úlohou ve vědeckém, kulturním, sociálním a ekonomickém rozvoji společnosti. Podle zákona č. 111/1998 Sb. je veřejná vysoká škola zřízena státem (zákonem). Její hlavní činností je plnění úkolů ve vzdělávací a tvůrčí činnosti. V rámci své samosprávné působnosti mj. tvoří a uskutečňuje akreditované studijní programy, na nichž se po pedagogické stránce podílejí akademičtí pracovníci a další odborníci. Úkoly spojené s provozním, organizačním a technickým zabezpečením veřejné vysoké školy pak zajišťují další její zaměstnanci. Všechny tyto osoby představují personální základ veřejné vysoké školy a každá pak určitý organizační prvek podílející se prostřednictvím plnění úkolů na činnosti veřejné vysoké školy jako celku, tj. podílející se na výkonu její pravomoci. Veřejná vysoká škola je tedy součástí veřejné správy v oblasti vysokého školství s ústavně zaručenou autonomií.

[38] Úřad po prostudování napadeného rozhodnutí a předloženého správního spisu nemůže bez dalšího výše položenou stěžejní otázku zodpovědět a postavit ji na jisto, neboť Úřadu není známo, jaké postavení ve vztahu k povinnému subjektu mají dotčené osoby, jejichž osobní údaje a učiněné projevy byly v poskytnutém dokumentu anonymizovány, a rovněž z jakého titulu se dané schůzky účastnily. Znalost těchto skutečností je nezbytná pro řádné posouzení předmětné věci.

[39] Pokud by účast konkrétních osob vypovídala o jejich veřejné činnosti, funkčním nebo pracovním zařazení u povinného subjektu, bylo by poskytnutí osobních údajů těchto osob subsumovatelné pod zmíněnou výjimku v § 8a odst. 2 InfZ (Pozn. Takovým údajem může být příkladmo jméno zpracovatele předmětné informace, pokud daný dokument zpracoval jako zaměstnanec povinného subjektu při plnění pracovních úkolů či údaj o konkrétním zaměstnanci, který se v souvislosti s výkonem „veřejné nebo úřední činnosti“ u povinného subjektu konkrétního jednání účastnil).

[40] Je tedy především na povinném subjektu, aby jednoznačně ozřejmil, zda dotčené osoby, jejichž osobní údaje a projevy osobní povahy jsou obsaženy v požadované informaci, jednaly v souvislosti s předmětnou schůzkou v rámci výkonu působnosti povinného subjektu, tedy např. z pozice zaměstnanců povinného subjektu a reprezentantů veřejné správy, či zda vystupovaly čistě jako soukromé osoby (občané) bez jakékoliv vazby na povinný subjekt. Tato konkrétní skutková zjištění nemůže Úřad z pozice nadřízeného orgánu namísto povinného subjektu učinit.

[41] Úřad se dále zabýval hodnocením otázky proporcionality mezi ochranou osobních údajů dotčených osob a žadatelovým informačním právem, neboť ani jedno z těchto práv není absolutní. Úřad konstatuje, že v případě naplnění podmínek ustanovení § 8a odst. 2 InfZ je ochrana osobních údajů dotčených osob silně oslabena.

[42] Ústavní soud již v minulosti uvedl, že pokud určitý údaj o fyzické osobě patří nejen výlučně do soukromí dotčené osoby, ale je také součástí veřejné sféry a existuje veřejný zájem na jeho poskytnutí, vztahuje se na něj nejen právo na ochranu osobních údajů a ochranu soukromí, ale také právo na informace svědčící naopak žadateli o předmětnou informaci (srov. nálezy ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05 a ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/2010). Podle judikatury Ústavního soudu profesionální sféra a informace o ní, včetně údaje o profesní minulosti osob působících ve veřejném životě, obecně náleží do sféry veřejné. Jednotlivci i veřejnost mohou mít legitimní zájem v zásadě na všem, co může souviset s fungováním moci ve státě. Veřejná diskuse může totiž působit i jako veřejná kontrola činnosti státu. Také judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně zdůraznila, že právo na informace patří mezi klíčové nástroje kontroly výkonu veřejné moci, které brání její možné zneužitelnosti.

[43] Znalost konkrétních jmen osob podílejících se na výkonu veřejné správy dle Úřadu náleží z hlediska InfZ do veřejné sféry. Veřejná správa je službou veřejnosti a sdělení údajů o zaměstnanci veřejné správy, jenž se podílí na výkonu působnosti povinného subjektu, ve struktuře jméno a příjmení, jakož i údaj o jejím pracovním zařazení, patří mezi standardní požadavek na transparentnost veřejné správy.

[44] Ačkoli z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že povinný subjekt provedl test proporcionality v rozsahu nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, neprovedl jej důkladně a důsledně, a to především při posouzení kritéria přiměřenosti, v rámci, kterého měl poměřit žadatelovo ústavní právo na informace s právem dotčených osob na ochranu soukromí, projevů osobní povahy a osobních údajů. Povinný subjekt měl ve vztahu ke každé jednotlivé dotčené osobě zhodnotit, zda by poskytnutí osobních údajů a případně i též projevů osobní povahy v souvislosti s jejím postavením k povinnému subjektu a účastí na předmětné schůzce představovalo zásah do soukromého života této konkrétní osoby natolik, aby je nebylo možné poskytnout. Samy dotčené osoby ve svých vyjádřeních k žádosti neuvedly žádné konkrétní skutečnosti, jak a čím by v případě poskytnutí žádaných informací mělo dojít k zásahu do jejich osobní sféry, proto je toto posouzení primárně na povinném subjektu.

[45] K tomu je nutno doplnit, že na případné poskytnutí požadovaných informací nemá žádný vliv ani skutečnost, že některé z dotčených osob s poskytnutím osobních údajů či

projevů osobní povahy nesouhlasily, neboť poskytnutí žádaných informací je dle článku 6 odst. 1 Nařízení GDPR zákonné nejen tehdy, jestliže s poskytnutím příslušných údajů vysloví souhlas dotčené osoby, ale také v případě, kdy je zpracování osobních údajů nezbytné pro splnění právní povinnosti zpracovatele.

[46] S odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21, Úřad uvádí, že v každém konkrétním případě je nutno podle okolností konkrétní věci zkoumat splnění podmínky nezbytnosti omezení základního práva a svobody jednotlivce v demokratické společnosti, neboť nelze a priori vyloučit, že v konkrétním případě bude ochrana základního práva převažovat nad citovanými hodnotami, tj. že nebude dána existence „naléhavé společenské potřeby“ na omezení základního práva. Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem a v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci testem proporcionality porovnat dotčená v konfliktu stojící práva a zajistit, aby mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha. Tímto postupem se měl povinný subjekt při posouzení žádosti řídit, což z napadeného rozhodnutí nevyplývá.

[47] Povinný subjekt měl důkladněji posoudit střet práva na informace s ochranou osobních údajů a soukromí dotčených osob včetně existence veřejného zájmu na poskytnutí informace, do čehož měl zapojit samotného žadatele.

[48] Úřad nad rámec výše uvedeného doplňuje, že povinný subjekt s ohledem na ustanovení § 15 odst. 3 InfZ nebyl povinen vydávat rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, neboť jeho vydání bylo v uvedeném případě fakultativní, resp. vázáno na výslovné dožádání žadatele.

[49] Jak Úřad vyslovil výše, každé správní rozhodnutí musí obsahovat náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu. Ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje nejen procesní ustanovení § 15 odst. 1 InfZ, dle kterého se žádost odmítá, ale i hmotněprávní ustanovení, podle kterého povinný subjekt postupoval. Tyto vady jsou nicméně vadami formálními, které samy o sobě v kontextu posuzované věci nejsou důvodem, pro který by Úřad přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí.

[50] Na tomto místě lze shrnout, že zásadním nedostatkem napadeného rozhodnutí je jeho nepřezkoumatelnost pro absenci konkrétních skutkových zjištění ve vztahu k jednotlivým dotčeným osobám a jejich vazbě na povinný subjekt a na předmětnou schůzku, a to z pohledu, zda se jednalo o ryze soukromou aktivitu těchto osob anebo o aktivitu související s jejich veřejnou či úřední (pracovní) činností ve vztahu k povinnému subjektu. Vedle výše uvedeného je zásadním nedostatkem též absence důkladného posouzení a zhodnocení střetu žadatelova práva na informace s právem dotčených osob na ochranu osobních údajů, soukromí a projevů osobní povahy.

IV. Závěr

[51] Na základě všech shora uvedených úvah Úřad dospěl k závěru, že žadatelovo odvolání je důvodné, neboť napadené rozhodnutí bylo z hlediska užitého důvodu pro odmítnutí části žádosti nepřezkoumatelné. Úřadu proto nezbylo než napadené rozhodnutí dle ustanovení

§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušit a věc vrátit povinnému subjektu k novému projednání.

[52] S ohledem na rozsah nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a značný nedostatek skutkových zjištění chybějících jak v napadeném rozhodnutí, tak ve spisovém materiálu, dospěl Úřad k závěru, že nejsou dány podmínky pro postupy uvedené v ustanovení § 16 odst. 4 a odst. 5 InfZ. Úřad dále přihlédl k tomu, že řádné vyřízení a posouzení žádosti patří primárně do pravomoci povinného subjektu. Odvolací orgán tuto pravomoc nemůže v rámci své přezkumné činnosti nahrazovat, zejména pokud jde o konkrétní skutková zjištění a jejich posouzení. Pokud by tak v rámci druhostupňového rozhodnutí učinil, mohl by být žadatel zkrácen na svém právu obrany a možnosti podat proti takovému rozhodnutí řádný opravný prostředek, zvláště pokud by ze strany nadřízeného orgánu došlo k vytvoření tzv. překvapivého rozhodnutí. Takový postup nadřízeného orgánu by byl v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení.

[53] Povinný subjekt v rámci nového projednání znovu posoudí dle § 12 InfZ, zda jsou splněny zákonné důvody pro částečné odmítnutí požadovaných informací. V případě, že takové důvody budou splněny jen u části požadovaných informací, zbylé informace s ohledem na principy minimalizace a selekce žadateli poskytne. Povinný subjekt znovu provede test proporcionality ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, kdy zejména věnuje zvýšenou pozornost poměření žadatelova práva na informace s právem na ochranu soukromí, osobních údajů a projevů osobní povahy dotčených osob a zhodnotí, které z práv je v daném případě nutné upřednostnit.

[54] Jelikož povinný subjekt dotčené osoby řádně vyzval, v novém projednání není povinen tak znovu činit. Na druhou stranu je povinný subjekt povinen zohlednit postavení dotčených osob v organizační struktuře povinného subjektu a rovněž i skutečnost, z jakého titulu se dotčené osoby účastnily předmětného jednání a zda anonymizované pasáže skutečně v celém rozsahu obsahují údaje a informace související výhradně se soukromím dotčených osob anebo naopak, zda souvisí s jejich úřední (pracovní) činností u povinného subjektu či s pracovním zařazením u povinného subjektu. Tato konkrétní skutková zjištění, jsou nezbytná pro případný postup povinného subjektu dle § 8a odst. 2 InfZ a poskytnutí informací o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. V rámci tohoto nového posouzení je povinný subjekt v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vázán právním názorem vysloveným Úřadem. Všechny své úvahy pak povinný subjekt důkladně zformuluje v odůvodnění případného nového rozhodnutí tak, aby nadřízený orgán mohl tyto důvody a závěry vedoucí k vydání rozhodnutí přezkoumat.

[55] Úřad pro další řízení rovněž povinný subjekt upozorňuje, že obecnou povinností povinného subjektu je v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu, postoupit nadřízenému orgánu úplný spisový materiál, tj. včetně všech shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí, dokladů prokazujících doručení rozhodných písemností a ve smyslu § 17 odst. 3 správního řádu i informací, o jejichž vydání žadatel žádá.

[56] Jelikož Úřad o žadatelově odvolání tímto rozhodnutím rozhodl, přičemž odvolání vyhodnotil jako důvodné s tím, že napadené rozhodnutí zrušil a povinnému subjektu vrátil k novému projednání, o žadatelově žádosti k opatření proti nečinnosti již samostatně nerozhodoval, neboť je zřejmé, že vydáním nynějšího rozhodnutí byla nečinnost odstraněna, a ze strany Úřadu by se tak jednalo o ryze formalistický postup.

[57] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu nelze odvolat.

Praha 30. května 2023

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1. Tomáš Opatrný, E. ... Olomouc, ID DS: ryff793
2. Univerzita Palackého v Olomouci, Křížkovského 511/8, 779 00 Olomouc, ID DS: ffsj9ei
3. Dotčené osoby při Univerzitě Palackého v Olomouci